

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobců: a) J. Z., st. přísl. Ukrajina
trvale bytem K. 924/7, P. 9

b) H. Z., st. přísl. Ukrajina
trvale bytem K. 924/7, P. 9

oba zastoupeni advokátem JUDr. Petrem Vyroubalem
sídlem Jánský vršek 323/13, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem nám. Hrdinů 3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 22.1.2016, č.j. MV-135518-6/VS-2015,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 22.1.2016, č.j. MV-135518-6/VS-2015, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 18 729,20 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobců advokáta JUDr. Petra Vyroubala.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí žalovaného ze dne 26.6.2015, č.j. VS-3117/835.3/2-2014 (dále též jen „rozhodnutí žalovaného“). Rozhodnutím žalovaného nebylo vyhověno společné žádosti žalobců o udělení státního občanství České republiky, a to z důvodu neprokázání splnění podmínky plnění povinnosti žalobkyně podat daňové přiznání dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., o státním občanství (dále též jen „zákon o státním občanství“).
2. Žalobní argumentace je obdobná argumentaci uplatněné žalobci v rozkladu proti rozhodnutí žalovaného. V prvním žalobním bodě žalobci namítali, že splnili veškeré podmínky stanovené v § 7 zákona o státním občanství, a to včetně povinnosti podle § 7 písm. e) tohoto zákona, tedy povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky. Mají za to, že žalobkyně neměla v roce 2013 povinnost podat přiznání k dani z příjmů fyzických osob podle § 38g odst. 2 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „ZDP“). Toto své tvrzení žalobci dokládají stanoviskem daňového poradce ze dne 13.7.2015.
3. Žalobci s odkazem na znění § 38g odst. 2 ZDP uvedli, že poplatník není povinen podat daňové přiznání v případě, že má příjmy ze závislé činnosti u jednoho plátce daně a v případě, kdy u tohoto plátce podepíše prohlášení k dani dle ustanovení § 38k. Z limitu v § 38g odst. 1 ZDP, konkrétně 15 000 Kč, jsou vyloučeny příjmy osvobozené od daně a příjmy, z nichž je daň vybírána zvláštní sazbou daně. U fyzických osob je stanovena zvláštní sazba pro příjmy uvedené v ust. § 6 odst. 4 ZDP, jedná-li se o příjmy plynoucí na základě dohody o provedení práce, jejichž úhrnná výše u téhož plátce nepřesáhne za kalendářní měsíc částku 10 000 Kč a zaměstnanec u tohoto plátce nepodepsal prohlášení k dani podle § 38k odst. 4, 5 nebo 7 ZDP, nebo nevyužije-li postup podle § 36 odst. 7 nebo 8 tohoto zákona.
4. Žalobkyně měla v roce 2013 uzavřeny dohody o provedení práce se společnostmi Gorizont Praha a WMW Systems, s.r.o. Ve společnosti WMW Systems, s.r.o. měla příjem ve výši 8 500 Kč měsíčně a ve společnosti Gorizont Praha byla odměňována částkou za odpracovanou hodinu ve výši 500 Kč. Žalobkyně v těchto společnostech nepodepsala prohlášení k dani podle § 38k odst. 4, 5 nebo 7, ani nevyužila postup podle ustanovení § 36 odst. 7 nebo 8 ZDP a její příjmy plynoucí na základě výše uvedených dohod nepřesáhly v kalendářním měsíci částku 10 000 Kč. Z těchto důvodů byla na dohody o provedení práce uplatněna tzv. srážková daň a tyto příjmy se již nezapočítávají do limitu určeného ZDP. Od listopadu 2013 žalobkyně pobírala odměnu za výkon funkce jednatelky společnosti Best of Travel s.r.o. (nebyla zde zaměstnána), kde podepsala prohlášení k dani podle § 38k ZDP.
5. Žalobci tedy mají za to, že žalobkyně naplnila podmínky uvedené v § 38g odst. 2 věta druhá ZDP, neboť v roce 2013 měla příjem pouze od jednoho plátce, u kterého podepsala prohlášení k dani (společnost Best of Travel s.r.o.) a neměla jiné příjmy přesahující 6 000 Kč, vyjma příjmů od společnosti WMW Systems s.r.o., z nichž byla daň vybírána srážkou dle § 36 ZDP. Žalobkyni tak nevznikla povinnost podat daňové přiznání.

6. Žalobci dále odkázali na ustanovení § 38g odst. 1 ZDP, které stanoví, že daňové přiznání je povinen podat poplatník, který má příjmy vyšší než 15 000 Kč, pokud se nejedná o příjmy, z nichž je daň vybrána srážkou. V § 38g odst. 3 ZDP je stanoveno, že v daňovém přiznání uvede poplatník veškeré příjmy, vyjma příjmů, z nichž je daň vybírána zvláštní sazbou daně. Zákonodárce tedy evidentně zamýšlel, aby příjmy, které již byly jednou zdaněny srážkou, nebyly znovu vykazovány v daňovém přiznání. Za absurdní a v rozporu s § 38g odst. 1 a 3 ZDP proto žalobci považují takový výklad žalovaného a správního orgánu prvního stupně, že žalobkyni vznikla povinnost podat daňové přiznání z důvodu souběhu příjmů od více plátců daně.
7. Žalobci dále uvedli, že veškeré skutečnosti ohledně příjmů žalobkyně v roce 2013 byly známy i příslušnému finančnímu úřadu, který neuložil žalobkyni žádnou sankci, ani žalobkyni nevyzval k podání daňového přiznání. Postup žalobkyně nepodat daňové přiznání byl konzultován s finančním úřadem. Žalobci tedy očekávali, že neporušili žádnou povinnost na úseku daní.
8. Ve druhém žalobním bodě žalobci namítali nesprávnou aplikaci správního uvážení. Správní orgán dle jejich názoru nesprávně, a tedy nezákonně v rámci správního uvážení hodnotil závažnost porušení povinnosti podat daňové přiznání. Správní uvážení je limitováno zásadami zákazu libovůle, zákazu diskriminace, rovnosti, proporcionality apod., zejména je správní orgán povinen rozhodovat v obdobných případech obdobně, k čemuž žalobci odkázali na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 As 28/2005 a ve věci sp. zn. 6 A 25/2002. Porušení povinnosti podat daňové přiznání hodnotil správní orgán v rámci správního uvážení pouze povšechně a formálně, aniž by se jakkoli zabýval okolnostmi daného případu.
9. Žalobci mají za to, že i kdyby nebyla splněna podmínka podle § 7 písm. e) zákona o státním občanství, žalovaný překročil meze správního uvážení tím, že se nezabýval argumenty žalobců, nevypořádal se s nimi a nevyvodil z provedeného dokazování dostatečné adekvátní závěry ohledně dopadů a závažnosti tvrzeného porušení povinnosti žalobkyně podat daňové přiznání za rok 2013. Žalobkyně vždy řádně a včas plnila veškeré své daňové povinnosti, a to včetně roku 2013, kdy daň byla zaplácena srážkou, celý postup konzultovala s finančním úřadem, státu nevznikla škoda a řešení sporné otázky není jednoznačné.
10. Ve třetím žalobním bodě žalobci namítli, že žalovaný nesprávně aplikoval ust. § 11 odst. 4 zákona o státním občanství, neboť v daném případě jsou dány okolnosti zvláštního zřetele pro prominutí podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e). Těmito okolnostmi jsou příkladný bezúhonný život žalobců, jejich rodinné zázemí a délka jejich pobytu v ČR, jakož i obtížnost a nejednoznačnost daňové legislativy, která se projevila tím, že všichni oslovení daňoví poradci měli za povinnost podat daňové přiznání jiný názor než žalovaný.
11. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobkyně byla vzhledem k souběhu dohod o pracovní činnosti a k výši dosažených příjmů neumožňujících zdanění podle zvláštní sazby daně povinna podat daňové přiznání za rok 2013.

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“); přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Po posouzení věci dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nutno zrušit pro jeho nepřezkoumatelnost.
13. Podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství *státní občanství České republiky lze na žádost udělit fyzické osobě, která splňuje současně tyto podmínky: a) má na území České republiky ke dni podání žádosti po dobu nejméně pěti let povolen trvalý pobyt a po tuto dobu se zde převážně zdržuje, b) prokáže, že nabytím státního občanství České republiky pozbyde dosavadní státní občanství, nebo prokáže, že pozbyla dosavadní státní občanství, nejde-li o bezdomovce nebo osobu s přiznaným postavením uprchlíka na území České republiky, c) nebyla v posledních pěti letech pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin, d) prokáže znalost českého jazyka a e) plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.*
14. Podle § 38g odst. 1 ZDP *daňové přiznání je povinen podat každý, jehož roční příjmy, které jsou předmětem daně z příjmů fyzických osob, přesáhly 15 000 Kč, pokud se nejedná o příjmy od daně osvobozené nebo o příjmy, z nichž je daň vybírána srážkou podle zvláštní sazby daně. Daňové přiznání je povinen podat i ten, jehož roční příjmy, které jsou předmětem daně z příjmů fyzických osob, nepřesáhly 15 000 Kč, ale vykazuje daňovou ztrátu.*
15. Podle § 38g odst. 2 ZDP *daňové přiznání není povinen podat poplatník, který má příjmy ze závislé činnosti podle § 6 pouze od jednoho a nebo postupně od více plátců daně včetně doplateků mezd od těchto plátců (§ 38ch odst. 4). Podmínkou je, že poplatník podepsal u všech těchto plátců daně na příslušné zdaňovací období prohlášení k dani podle § 38k, a vyjma příjmů od daně osvobozených a příjmů, z nichž je vybírána daň srážkou sazbou daně podle § 36, nemá jiné příjmy podle § 7 až 10 vyšší než 6 000 Kč. (...)*
16. Podle § 38g odst. 3 ZDP *v daňovém přiznání poplatník uvede veškeré příjmy, které jsou předmětem daně, kromě příjmů od daně osvobozených, příjmů, z nichž je daň vybírána zvláštní sazbou daně, pokud nevyužije postup podle § 36 odst. 7 nebo 8. (...)*
17. Podle § 6 odst. 4 ZDP *příjmy zúčtované nebo vyplacené plátcem daně jsou samostatným základem daně pro zdanění daní vybíranou srážkou podle zvláštní sazby daně, jedná-li se o příjmy podle odstavce 1 plynoucí na základě dohody o provedení práce, jejichž úhrnná výše u téhož plátce daně nepřesáhne za kalendářní měsíc částku 10 000 Kč, a zaměstnanec u tohoto plátce daně nepodepsal prohlášení k dani podle § 38k odstavce 4, 5 nebo 7 anebo nevyužije-li postup podle § 36 odst. 7.*
18. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný vyšel z potvrzení ze dne 6.12.2013 vystavených společností Best of Travel Group Companies s.r.o., o průměrném čistém měsíčním příjmu žalobkyně (od 19.11.2013) ve výši 24 974 Kč, a společností WMW Systems s.r.o., o průměrném čistém měsíčním příjmu žalobkyně (od 1.2.2012) ve výši 8 500 Kč. K tomu pak uvedl fakticky jen to, že žalobkyně „byla povinna podat přiznání k dani z příjmu fyzických osob ze závislé činnosti, neboť její příjem alespoň v prosinci roku 2013 přesáhl

měsíční částku 10 000 Kč, a tudíž nemohl být ve smyslu § 6 odst. 4 ZDP zdaněn srážkou podle zvláštní sazby daně, a tedy povinnost podat daňové přiznání žadatelce ve smyslu § 38g odst. 1 ZDP vznikla“. Tímto kusým odůvodněním se žalovaný dle náhledu soudu řádně nevypořádal s argumentací žalobců uplatněnou v podaném rozkladu ohledně neexistence povinnosti žalobkyně podat daňové přiznání za rok 2013, která se fakticky shoduje s argumentací žalobní, což samo o sobě nutně vede k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a k nutnosti jeho zrušení (podrobněji níže).

19. Právo na řádné odůvodnění rozhodnutí včetně vypořádání námitek a skutečností uváděných účastníkem je součástí práva na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod); jedná se o nezbytnou záruku proti libovůli v rozhodování, která je neslučitelná s principem demokratického právního státu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 14.10.1999, sp. zn. III. ÚS 35/99 a ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).
20. Podle § 68 odst. 3 správního řádu, který se při postupu podle zákona o státním občanství použije subsidiárně, platí, že *„v odůvodnění se uvedou důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí*.“ Z judikatury správních soudů, které se v minulosti otázkou nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí mnohokrát zabývaly, vyplývají následující požadavky.
21. Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se zásadně jedná i v případě, kdy správní orgán opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek (viz rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004 – 74), pokud se nejedná o situaci, kdy správní orgán prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
22. Ve vztahu k posuzované věci je předně nutno podotknout, že zatímco správní orgán prvního stupně založil údajné pochybení žalobkyně spočívající v nepodání daňového přiznání na porušení ust. § 38g odst. 2 ZDP, resp. nevyhovění zde uvedeným podmínkám, žalovaný odkázal toliko na porušení ust. § 38g odst. 1 ZDP. Nejedná se přitom pouze o banální změnu či upřesnění, neboť obecnou povinnost každého, jehož roční příjmy přesáhly 15 000 Kč, podat podle § 38g odst. 1 ZDP daňové přiznání, modifikuje právě ust. § 38g odst. 2 ZDP v tom směru, že tato povinnost se nevztahuje na poplatníky, kteří splní zde uvedené podmínky. Jádrem sporu, který založil svým rozhodnutím správní orgán prvního stupně a na nějž se žalobci logicky zaměřili ve své argumentaci v rozkladu, tedy byla otázka, zda žalobkyně naplnila podmínky § 38g odst. 2 ZDP či nikoli. K podstatě tohoto sporu se však žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyjádřil, když pouze uvedl, že v prosinci 2013 přesáhl příjem žalobkyně 10 000 Kč, a proto nemohl být zdaněn zvláštní sazbou daně ve smyslu § 6 odst. 4 ZDP. Pokud však žalovaný napadené rozhodnutí založil pouze na porušení § 38g odst. 1 ZDP ze strany žalobkyně, buď příjmy žalobkyně vůbec

nepovažoval za příjmy, které jí plynuly ze závislé činnosti podle § 6 ZDP, nebo je sice za příjmy ze závislé činnosti podle § 6 ZDP považoval, ovšem neshledal naplnění podmínek pro nepodání daňového přiznání podle § 38g odst. 2 ZDP. Napadené rozhodnutí však žádné úvahy v tomto směru neobsahuje, a i kdyby ze závěru žalovaného ve spojení s potvrzením rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo možné dovozovat, že se jedná o variantu druhou, tj. že žalobkyně nesplnila podmínky uvedené v § 38g odst. 2 ZDP, nic to nemění na závěru, že námitky uplatněné žalobci v rozkladu zůstaly zcela bez odezvy.

23. Žalovaný zcela ignoroval argumentaci žalobců, že příjmy od společnosti WMW systems s.r.o., získala žalobkyně na základě dohody o provedení práce, a že se tak jedná o příjmy podle § 6 odst. 4 ZDP, tedy o příjmy, z nichž je daň vybírána srážkou podle zvláštní sazby daně. Správní orgán prvního stupně ani žalovaný se vůbec nevyjádřili k tomu, zda se o takové příjmy jednalo, bez rozlišení charakteru těchto příjmů žalovaný pouze přistoupil k součtu příjmů žalobkyně za prosinec 2013 (od společnosti WMW systems s.r.o., a Best of Travel Group Companies s.r.o.), z čehož dovedl existenci povinnosti žalobkyně podat daňové přiznání podle § 38g odst. 1 ZDP. Posouzení této otázky je však důležité pro závěr o porušení povinnosti žalobkyně, které je jí vytýkáno.
24. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodů skutkových i právních. Nevyjadřuje se k povaze jednotlivých příjmů žalobkyně, resp. nijak nevyvrací tvrzení žalobců, že v případě příjmů od společnosti WMW systems s.r.o., se jednalo o příjmy z dohody o provedení práce. Pokud by se totiž o příjmy plynoucí z dohody o provedení práce nejednalo, nemohlo by se jednat o příjmy podle § 6 odst. 4 ZDP. Jestliže dosud shromážděné podklady správnímu orgánu neumožňují, aby si o této otázce učinil jasný závěr, což z napadeného rozhodnutí není patrné, měl žalobce v tomto směru poučit a vyzvat k doplnění podkladů. Vyjasnit je rovněž nutno, zda žalobkyně, jak tvrdí, podepsala u plátce příjmu ve formě odměny jednatelky, tj. u společnosti Best of Travel Group Companies s.r.o., prohlášení k dani podle § 38k ZDP. Na základě těchto skutkových zjištění, resp. zjištění, zda žalobci tvrzené skutečnosti hodnověrně prokázali či nikoli, je pak nutno se vypořádat s argumenty žalobci uplatněnými, na což však žalovaný rezignoval.
25. Bez ohledu na shora uvedené nedostatky ve skutkových zjištěních, resp. skutkových důvodech napadeného rozhodnutí, považuje soud se zřetelem k zásadě hospodárnosti dalšího řízení před správním orgánem za vhodné vyjádřit se též k výkladu § 38g odst. 2 ZDP. Správní orgán prvního stupně založil svůj závěr o tom, že žalobkyně byla povinna podat daňové přiznání za rok 2013, na zjištění, že minimálně v prosinci 2013 měla souběh příjmů, a sice od společností WMW systems s.r.o., a Best of Travel Group Companies s.r.o.
26. Jakkoli by uvedenému závěru mohl nasvědčovat jazykový výklad věty první uvedeného ustanovení, tj. že v případě souběhu jakýchkoli příjmů je dána povinnost k podání daňového přiznání (tj. i v případě příjmů zdaňovaných zvláštní sazbou daně), jednalo by se o výklad, jenž je v rozporu se smyslem a účelem právní úpravy. Žalobci správně poukázali na související ustanovení § 38g odst. 3 ZDP, podle něhož *v daňovém přiznání poplatník uvede veškeré příjmy, které jsou předmětem daně, kromě příjmů od daně osvobozených, příjmů, z nichž je daň vybírána zvláštní sazbou daně, pokud nevyužije postup podle § 36 odst. 7 nebo 8. (...).* Pokud právní úprava z obsahu daňového přiznání vylučuje příjmy zdaňované zvláštní

sazbou daně (tedy mj. příjmy podle § 6 odst. 4 ZDP), nemůže být existence těchto příjmů (sama o sobě) důvodem k povinnosti podat daňové přiznání. Uvedený závěr podporuje též ust. § 38 odst. 1 ZDP, které příjmy zdaňované zvláštní sazbou daně vylučuje z limitu 15 000 Kč ročních příjmů, jehož přesažení zakládá povinnost k podání daňového přiznání.

27. Přestože tedy příjmy plynoucí z dohod o provedení práce jsou obecně příjmy ze závislé činnosti podle § 6 ZDP, nelze je považovat za „příjmy ze závislé činnosti podle § 6“ ve smyslu věty první § 38g odst. 2 ZDP, naplní-li poplatník ve vztahu k těmto příjmům podmínky § 6 odst. 4 ZDP., Uvedený závěr potvrzuje i odborná literatura (srov. komentář k § 38g odst. 2 ZDP In Martincová, D. a kol. Zákon o daních z příjmů. Komentář, Praha: 2017). Jinými slovy, pokud poplatník měl v roce 2013 příjmy ze závislé činnosti podle § 6 ZDP od plátce, u něhož podepsal prohlášení k dani podle § 38k, a měl-li k tomuto příjmu ve stejném období ještě další příjem od jiného plátce, který je však příjmem podle § 6 odst. 4 ZDP (tj. příjmem zdaňovaným zvláštní sazbou daně), neměl povinnost podat daňové přiznání.
28. Vztaheno na případ žalobců, pokud žalobkyně měla jako jednatelka společnosti Best of Travel Group Companies s.r.o., příjem ze závislé činnosti podle § 6 odst. 1 ZDP (v podobě odměny), a ve vztahu k tomuto příjmu u tohoto plátce daně podepsala prohlášení k dani podle § 38k (touto otázkou se však správní orgán prvního stupně ani žalovaný nezabývali), a pokud by zároveň příjmy jí plynoucí od společnosti WMW systems s.r.o., za rok 2013 byly příjmy podle § 6 odst. 4 ZDP, tj. příjmy zdaňované zvláštní sazbou daně, aplikace § 38g odst. 2 ZDP by byla na místě a povinnost podat daňové přiznání za rok 2013 by žalobkyně skutečně neměla. S ohledem na nedostatek skutkových důvodů v napadeném rozhodnutí je však uvedený závěr pouze hypotetický, neboť pro jeho přijetí je nutno vyjasnit, zda ze strany žalobců skutečně byly naplněny požadované podmínky pro jeho přijetí (viz výše). S ohledem na subsidiaritu soudního přezkumu není úlohou správního soudu doplňovat dokazování a vyhodnocovat relevantní skutková zjištění za správní orgán.
29. Za této situace považuje soud za předčasné se podrobněji vyjadřovat k dalším žalobním bodům. Obecně však poukazuje na povinnost správního orgánu v rámci rozhodování o tom, zda pochybení žadatele o udělení státního občanství, formálně podřaditelné pod porušení podmínky podle § 7 odst. 1 písm. e), je takovým pochybením i z hlediska smyslu a účelu zakotvení uvedené podmínky v zákoně o státním občanství. K tomu se vyslovil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 20.8.2009, č.j. 5 As 39/2009-81, tak, že *„(s)myslem a účelem podmínky pro udělení státního občanství dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, je vyloučit z možnosti nabytí státního občanství České republiky žadatele, který po dobu svého dosavadního pobytu na území České republiky porušoval právní předpisy (zde upravující všeobecné zdravotní pojištění a pobyt cizinců), neboť je důvodné reálné nebezpečí, že by takový cizinec pokračoval v závažném porušování právních povinností i jako občan České republiky, a je zde tudíž veřejný zájem na tom, aby takový cizinec občanství České republiky nenabyl.“* Jinými slovy, požadavek na plnění povinností vyplývajících z ustanovení zvláštního právního předpisu nelze absolutizovat způsobem, který by byl v rozporu se smyslem tohoto ustanovení. V souladu se zásadou proporcionality je tak nutno hodnotit závažnost zjištěného porušení povinnosti a dopady takového porušení do chráněného veřejného zájmu (zde na výběru daní).

30. Soud z výše popsaných důvodů napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 78 odst. 1 s.ř.s.]. Učinil tak bez jednání, neboť s tím jednak účastníci řízení souhlasili (§ 51 odst. 1 s.ř.s.) a zároveň pro tento postup byly dány zákonné důvody [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.]. V dalším řízení je žalovaný povinen se přezkoumatelným způsobem vypořádat s argumentací žalobců uplatněnou v rozkladu a za tímto účelem případně zajistit doplnění skutkových zjištění. Právním názorem, který soud v tomto rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci měli ve věci úspěch, a proto jim soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem tvořených zaplacenými soudními poplatky za žalobu v celkové výši 6 000 Kč, dále náklady za zastoupení advokátem za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby), tedy 6 200 Kč za každého žalobce, snížených o 20 %, tj. 4 960 Kč za každého žalobce, a dva režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1, § 12 odst. 4 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 10 520 Kč (2 x 4 960 Kč + 600 Kč), a konečně částkou 2 209,20 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše žalobcům přiznaných nákladů tak činí 18 729,20 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. prosince 2018

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu